

INTERNATIONALE BESTSELLER

KAREN SWAN

HET WILDE EILAND NACHTGOUD

Een eiland met talloze geheimen...
die niet langer verborgen kunnen blijven

 ROMAN

PROLOOG

3 november 1926
Village Bay, St Kilda

Het regende, maar dat bracht juist geluk, zeiden ze.

Niet dat Jayne dat nodig had. Ze ging trouwen met de knapste, langste man op het eiland, een man die elke keer als ze naar hem keek een buiteling in haar buik teweegbracht. Zijn ogen hadden de kleur van een junihemel en zijn glanzende donkere haar droeg hij wat langer – ruig, had Mad Annie eens gezegd, als schapen in de rui – dan de andere mannen. Hij had brede, vlakke schouders en lange armen en benen, en hij was wel een kop groter dan alle mannen, op Angus MacKinnon na.

Dat hij de knapste man op het eiland was, stond buiten kijf. Jayne herinnerde zich nog steeds de verbijsterde stilte die over haar was neergedaald toen Norman haar voor het eerst na die kerkdienst in de zomer had gevraagd of ze een stukje met hem wilde wandelen. Ze was er zeker van geweest dat hij de nieuwe verpleegster, Lorna, zou vragen. Haar komst was het gesprek van de dag wanneer de vrouwen de was deden in de beek. Lorna was nog maar kortgeleden naar het eiland gekomen – ‘Nieuw bloed!’ had Ma Peg opgewekt uitgeroepen – en met haar zesentwintig jaar was ze vier jaar ouder dan Norman. ‘Een vrouw van de wereld,’ had Mad Annie gezegd met een zeldzame bewondering. Ze was een serieuze maar ook knappe vrouw, slim en ontwikkeld en met een vermogen om mensen te helpen op manieren waar Jayne – die nog maar net achttien was en nergens in uitblonk – niet aan kon tippen. Iedereen kon zien dat Lorna een betere partij was voor de meest begerenswaardige vrijgezel van

het dorp. En toch had hij zijn oog op Jayne laten vallen!

Hun eerste wandeling was ongemakkelijk geweest, dat viel niet te ontkennen. En Jayne had de verblufte blikken van Rachel MacKinnon en Christina MacQueen heus wel opgevangen toen Norman en zij zich van de rest hadden losgemaakt en naar de rotsen waren gelopen. Ze hadden geen van beiden geweten wat ze moesten zeggen en ze praatten door elkaar heen of vielen juist tegelijkertijd stil, maar hij had ervoor gezorgd dat ze in het zicht van de dorpingen waren gebleven. De mensen zouden gaan praten en hij wilde haar deugdzaamheid niet in gevaar brengen, ook al had ze hier geen familie meer die het iets zou kunnen schelen.

Haar vader was na de dood van haar moeder naar Australië vertrokken en had haar twee jongere broers meegenomen. Hij had Jayne niet willen geloven toen ze zei dat ze niet met hen zou meegaan. Zelfs toen hij aan boord klom van het walvisschip dat hen naar het vasteland zou brengen had hij verwacht dat ze 'die nonsens' zou laten varen en toch zou vertrekken. Maar hij had zijn eigen vrouw ook nooit begrepen, noch de last van de vloek die zowel moeder als dochter met zich meedroeg. Meegaan, de wijdere wereld in trekken en zo de gemeenschap waarin ze leefden vergroten, bracht het risico met zich mee dat de visioenen zouden toenemen, en die waren al erg genoeg in een dorp met maar veertig bewoners. Dus had hij Jayne met een open mond van ontzetting aangestaard terwijl zij met een wit gezicht op de kade tussen de rest van de eilandbewoners bleef staan om hen uit te zwaaien.

Toen het schip om de landtong heen was gevaren, was iedereen samen omgedraaid om op een kluitje terug naar de cottages te lopen, waarbij ze met hun voetstappen probeerden het gat dat in hun midden was ontstaan op te vullen. Het was Ma Peg geweest die had gezien hoe Jayne had staan trillen te midden van haar zelfopgelede verlatenheid. Ze had haar hand gepakt en

haar meegeloodst naar haar eigen onderkomen om daar samen te eten, en Jayne was er niet meer weggegaan. Lorna was in Jaynes voormalige cottage getrokken toen ze de afgelopen zomer, twee jaar later, op het eiland was aangekomen, en zo was het dorpsleven verdergegaan: een beetje anders maar toch ook hetzelfde.

Maar vandaag zou Jayne dit huisje verlaten. Over een uur zou ze Mrs Norman Ferguson zijn en vanavond zou ze naast haar echtgenoot slapen, in cottage nummer twee.

Daar woonde hij met zijn jongere zusje Molly. Ze waren wees geworden toen hij vijftien en Molly nog maar negen was, en hij was heel beschermend tegenover haar. Geen van de jongens op het eiland durfde aan haar haar te trekken of koeienvlaaien op hun stoepje achter te laten.

De twee meisjes waren de afgelopen maanden naar elkaar toe gegroeid, ondanks hun verschil in leeftijd. Molly had Jayne al snel gevraagd of ze nog eens een wandeling met Norman zou gaan maken, hoewel ze wist dat Norman geen sentimentele man was. Ze had haar verteld waar hij allemaal in geïnteresseerd was, zodat ze de keer daarop iets zouden hebben om over te praten. En dat had gewerkt. Hun omgang werd minder stijfjes en de wandelingen werden een terugkerend gegeven.

‘Kijk, ik wist wel dat ik het nog ergens had,’ zei Ma Peg, die gebukt over de dekenkist stond en met een hand op haar rug langzaam overeind kwam terwijl ze met haar andere hand een dun, lang hemd vasthield dat gekreukeld oogde en in de loop der tijd vergeeld was. Het enige wat er gunstig aan was, voor zover Jayne kon zien, was dat het was gemaakt van een veel lichter katoen dan hun gebruikelijke kledingstukken – zelfs hun zomerhemden – en dat er een vaag lila bloemenpatroon op te bespeuren viel. ‘Dit heb ik in mijn eigen huwelijksnacht gedragen,’ zei Ma Peg, terwijl ze het hemd tegen haar omvangrijke lichaam hield. ‘Natuurlijk was ik in die tijd een stuk ranker,’ voegde ze er grinnikend aan toe. ‘Destijds paste het me als een tweede huid. Ik herinner me nog de

uitdrukking op het gezicht van mijn Hamish...’ Haar gelaatstrekken verzachtten door de herinnering en ze knikte zwijgend en staaarde even voor zich uit.

Jayne wachtte gespannen op meer. Ze had meer nodig. Vannacht zou Molly hier slapen, zodat Jayne en Norman hun eerste nacht met z’n tweeën konden doorbrengen, en ze had geen idee wat ze ervan moest verwachten. Ze had geprobeerd aan Ma Peg te vragen wat ze ‘moest doen’ en het antwoord was geweest dat ze de natuur haar gang moest laten gaan. Maar zelfs de gesprekken waren Norman en haar niet op natuurlijke wijze afgegaan, dus ze wist niet hoe dit dan wél vanzelf goed zou komen.

De blik op haar gezicht had haar twijfel blijkbaar verraden, want de oude vrouw was prompt bij de dekenkist neergehurkt om de inhoud te doorzoeken.

‘Zorg er gewoon voor dat je bij het licht van het haardvuur gaat staan, *lassie*,’ zei Ma Peg met een veelzeggende blik. ‘Dan is hij niet te houden.’

‘Het licht van het haardvuur?’ vroeg Jayne beduusd.

‘Je merkt het vanzelf.’ Ma Peg knikte en drukte Jayne het nachthemd in de handen, precies op het moment dat de deur openging en Mhairi MacKinnon naar binnen tuurde.

‘Norman en Molly zijn net op weg!’ zei ze opgewonden. Mhairi en Flora hadden de afgelopen veertig minuten op wacht gestaan en de cottage van de bruidegom in de gaten gehouden, alsof ze er zeker van wilden zijn dat hij niet zou vluchten (al wist Jayne niet waar hij naartoe zou kunnen vluchten op een eiland van drie kilometer lang midden in de Atlantische Oceaan). Ondertussen hield Effie Gillies de wacht bij de kerkdeur om er zeker van te zijn dat hij werkelijk naar binnen zou gaan. Die arme Norman, dacht Jayne met een glimlach. De meisjes zouden ervoor zorgen dat hij met haar ging trouwen, of hij dat nou wilde of niet.

‘O, Jayne!’ Mhairi hapte naar adem. ‘Wat zie je er mooi uit, je lijkt wel een elfje!’

Echt waar? Ma Peg had haar lichtbruine haar met honderd slagen geborsteld om het te laten glanzen, waarna ze het met madeliefjes en boterbloemen had doorvlochten. Er waren geen bomen op het eiland, dus een kroontje van bloesems was geen optie, maar dit was ook niet het seizoen voor wilde bloemen. Madeliefjes en boterbloemen waren de enige keus en de meisjes waren de hele ochtend bezig geweest ze voor haar te plukken.

‘Laat mij ook eens kijken,’ zei Flora, die achter Mhairi aan naar binnen kwam stormen. ‘O! Je bent de mooiste bruid die ik ooit heb gezien!’

Jayne wilde er niet op wijzen dat ze de enige bruid was die Flora ooit had gezien, want het meisje had haar handen voor haar borst ineengeslagen en haar groene ogen schitterden van opwinding. Zelfs op vijftienjarige leeftijd was Flora al een opvallende schoonheid, en ze was vast en zeker bestemd voor een veel stralender leven dan St Kilda te bieden had. Jayne had het gevoel dat háár bruiloft opzienbarender zou zijn dan ooit op dit kleine eiland was voorgekomen.

‘Dank je,’ zei ze zacht. Ze moest hen op hun woord geloven dat ze er... toonbaar uitzag. Soms joeg het haar vrees aan, het vooruitzicht dat ze met zo’n knappe man zou trouwen, en dan herinnerde ze zichzelf eraan dat hij voor háár had gekozen, dat hij iets in haar had gezien wat hem bekoorde. ‘Je bent een mooie meid,’ zei Ma Peg altijd als ze ’s avonds bij het vuur zaten te breien en over de voorbije dag praatten, maar dat was moeilijk te geloven, want Jayne was haar hele leven al over het hoofd gezien. De mensen hielden haar op afstand, net zoals ze bij haar moeder hadden gedaan. *Ze krijgen een bepaalde blik in hun ogen als ze ons zien, kind. Ze glimlachen wel, maar ze zijn altijd op hun hoede, bang voor wat we misschien wel gezien hebben.*

Voor Jayne voelde het alsof er een sluier om haar heen hing, een floers dat de mensen als eerste zagen. Haar ‘gave’ van helderziendheid was haar altijd een stap voor, zodat ze voortdurend in

de schaduw ervan bestond. Ze wist niet hoe het zou voelen als de zon op haar gezicht scheen.

‘Effie Gillies, wat zie je eruit!’ mopperde Ma Peg toen Effie even later naar binnen stouf. ‘Je voeten zijn helemaal zwart!’

‘Aye, het regent,’ zei Effie onbekommerd.

‘En had je niet even een borstel door je haar kunnen halen?’

Het meisje fronste. ‘Waarom? Ik ga toch niet trouwen?’

‘Heden nog aan toe,’ zei de oude vrouw hoofdschuddend.

‘Wat is dat?’ vroeg Effie nieuwsgierig toen ze het bundeltje in Jaynes handen zag.

Jaynes wangen werden rood, alsof het iedereen duidelijk was dat ze vanavond haar echtgenoot hierin zou verleiden.

‘Dat gaat je niks aan!’ zei Ma Peg kwaaiig terwijl ze het Jayne weer uit handen nam en met een opgeheven vinger naar het meisje zwaaide. ‘Jij zou in de kerk zijn!’

‘Aye. En ik ben hierheen gekomen om te zeggen dat Norman daar nu is en dat hij zijn pak aanheeft.’

‘Dat mag ik hopen!’ zei Ma Peg streng terwijl ze de bruid nog eens goed bekeek. Jayne kon zich niet heugen wanneer er ooit zoveel aandacht aan haar was besteed. Zeker niet sinds de dood van haar moeder. ‘En nou wegwezen, Effie, en neem deze bengels met je mee.’ Ma Pegs blik viel op de ondeugende gezichten van Flora en Mhairi. ‘We zijn er over een paar minuten. En zorg ervoor dat een van jullie bij de deur staat om Jaynes schoenen uit te trekken. Ik ben te oud om steeds te moeten bukken.’

‘Ik kan het zelf...’ begon Jayne, maar Ma Peg viel haar in de rede.

‘Geen sprake van. Heb je ooit gehoord van een bruid die haar eigen schoenen uittrekt? Bovendien wil ik niet dat de bloemetjes uit je haar vallen.’

‘Dag, Jayne,’ zei Mhairi stralend terwijl Ma Peg de meisjes naar buiten duwde. ‘We zullen de gezangen extra luid voor je zingen!’

Jayne liep door de keuken achter ze aan, luisterend naar hun

gelach op The Street terwijl ze gearmd over de stenen huppelden. Het hele eiland was klaar voor een feest, ongeacht het weer. Ma Peg had voor het ontbijt Jaynes lievelingshaverkoeken gemaakt – een afscheidscadeautje – en de borden stonden nog op het oude aanrechtje te wachten om in de beek te worden afgewassen. Jayne voelde haar handen jeuken om de afwas zelf te doen, net als anders. De vrouwen hadden vandaag weinig tijd gehad om hun dagelijkse karweitjes te doen, want ze waren allemaal druk geweest met de voorbereiding van het feestmaal. De mannen hadden een *hogget* geslacht, dat nu aan het spit buiten ronddraaide met erboven wat schapenvachten die tussen waslijnen waren gespannen om de regen tegen te houden. Na de plechtigheid zouden ze gaan eten en later zouden ze dansen op de *cèilidh*.

En ten slotte zou de deur van nummer twee dichtgaan en zouden er geen ogen meer op hen gericht zijn. Jayne en Norman zouden eindelijk alleen zijn. Zij zou in een lang nachthemd in het licht van het haardvuur staan voor de man die haar nerveus en tegelijkertijd opgewonden maakte. Hij had haar nog niet gekust – hij was niet alleen afstandelijk maar ook eerbaar – en ze stelde zich steeds weer zijn mond op de hare voor. De voorlijke Flora had haar laten zien hoe ze het kon oefenen op haar eigen arm. Alsof zij er wat van wist! Jayne had gelachen en het idee weggewuifd, maar toen ze die avond in bed lag, had ze het toch geprobeerd.

Ma Peg haastte zich weer naar binnen nu ze had gezien dat de meisjes vooruitliepen naar de kerk. Haar blik gleed met grootmoederlijke genegenheid over Jayne heen en ze herschikte nog een paar van de madeliefjes die door haar haar waren gevlochten.

‘Hij mag zich gelukkig prijzen, die Norman Ferguson.’

‘Volgens mij ben ik degene die van geluk mag spreken.’

‘Oef! Hij wil vast en zeker maar al te graag dat jij dat vindt,’ zei Ma Peg grinnikend. ‘Die man heeft toch al een hoge dunk van zichzelf.’ Ze verdween in de slaapkamer en kwam een moment

later weer tevoorschijn met het nachthemd. ‘En laten we dit niet vergeten,’ zei ze met een veelbetekenende blik, alsof de details van de verleidingskunst daarmee waren bezegeld.

Jayne stak Ma Peg haar arm toe om haar te ondersteunen op het afstapje, en samen liepen ze door The Street, die er nu verlaten bij lag. Alle cottagedeuren stonden vanzelfsprekend open en de vuurtjes knisperden op een laag pitje. De geur van brandende turf vermengde zich met het aroma van het lam dat langzaam werd gebraden boven het gras.

Het was vloed en de zee was donkergrijs, maar er stond voor de verandering weinig wind. Er gleden mistlierten over de toppen van Oiseval en Ruival, de heuvels die als schildwachten aan weerskanten van Village Bay oprezen. Ze hoopte dat de zachte motregen als dauw op haar wangen zou blijven liggen en als diamantjes in haar wimpers zou blijven hangen.

Ze stopten voor nummer twee op weg naar de kerk en Jayne haastte zich naar binnen met het nachthemd, dat ze vol opwindend op het onopgemaakte bed legde. Ze beet op haar lip en voelde dat haar hart harder bonste bij dit heimelijke bezoek. Ze was nog nooit in deze slaapkamer geweest en ze gunde zichzelf een moment om de aanblik in zich op te nemen: de tweed broek die hij altijd aanhad bij het *craggen* was verruild voor zijn zondagse kleren en over een stoel met biezen zitting gegooid, een door Molly gebreide deken lag over het voeteneinde van het bed, en zijn muskusachtige geur was blijven hangen alsof hij de kamer nog maar net had verlaten. Binnen een uur zou dit ook háár kamer zijn... Ze zou willen dat de tijd sneller ging en haar als een elfje op de wind de toekomst in zou toveren.

Het kostte nog geen twee minuten om bij de kerk te komen en Jayne hoorde het geroezemoes binnen wegsterven op het moment dat Ma Peg en zij in de deuropening verschenen.

Molly stond haar met stralende ogen op te wachten. Door met Norman te trouwen, zo wist Jayne, kreeg ze niet alleen een echt-

genoot, maar ook een zusje. Vanaf vandaag zou ze weer familie hebben. Ergens thuishoren.

‘Je bent een nog mooiere bruid dan ik al had gedacht,’ fluisterde Molly terwijl ze de veters van Jaynes schoenen begon los te maken.

Jayne schonk haar een verlegen glimlach. Ze wist dat ze geen opmerkelijke schoonheid bezat, maar het enthousiasme van de meisjes werkte aanstekelijk en ze begon te geloven dat ze er vandaag misschien toch aantrekkelijk uitzag.

Er klonk geen aankondigingsmuziek tijdens de kortstondige pauze waarin Molly zich met haar veters bezighield. Er was geen orgel, zelfs geen glas in lood. Jayne keek rond in de kleine witgekalkte kapel, waar geen enkele opsmuk aanwezig was behalve de madeliefjes in haar haar.

Ze zag de rijen dorpsbewoners die op haar wachtten en ze herkende iedere persoon aan zijn of haar achterhoofd. Dit was het landschap van haar leven: ze kende ieders verhaal en ieders geheimen.

Hier en daar werd een keel geschraapt, iemand snoot zijn neus... en toen volgde er stilte.

Jayne zag dat Norman zich omdraaide en zijn prachtige zwart omrande blauwe ogen op haar richtte, waardoor de vlinders in haar buik opfladderden. Hij glimlachte niet zo opgetogen naar haar zoals de meisjes eerder, maar hij was dan ook geen tiener en daarnaast geen sentimentele man.

Ma Peg gaf een kneepje in haar arm en ze besepte dat ze onderweg van rol verwisseld waren en dat zij niet langer Ma Peg ondersteunde, maar Ma Peg háár nu de nodige steun bood.

‘Weet je het zeker?’ fluisterde Ma Peg, die haar arm stevig vasthield terwijl ze langs al hun burens naar de predikant keken die bij het altaar naast haar bruidegom stond te wachten.

Jayne knikte. Ze was nog nooit ergens zo zeker van geweest en ze zette resoluut haar eerste stap door het gangpad, verlangend naar haar bestemming.